

Ezechiel – cap.11

Vom poposi mai puțin în acest capitol. Relația dintre slava Domnului și Casa Domnului am dezbătut-o mai pe larg în cap.10. Totuși cap.11 continuă această temă și de aceea vom fi atenți să observăm noi nuanțe. Capitolul 11 are următoarea structură:

- 11:1-12 – Planurile nelegiuite ale căpeteniilor cetății spulberate de proorocia Domnului împotriva celor din cetate
- 11:13 – Oftatul lui Ezechiel: *Vei nimici și ce a mai rămas din Israel?*
- 11:14-21 – Răspunsul Domnului: Israel va supraviețui în istorie prin rămășița din robie și nu prin cei din cetate. Dumnezeu îi va aduce înapoi în țară și le va da o inimă nouă ca să slujească Domnului
- 11:22-23 – Slava Domnului părăsește cetatea și se așează pe muntele Măslinilor
- 11:24-25 – Vedenia se întrerupe. Ezechiel o povestește celor din robie

Observăm că la finalul capitolului 10 Slava Domnului nu a părăsit încă Templul. Ea s-a oprit la poarta de răsărit a curții exterioare a Templului. Deci mai are încă un pas și ar părăsi Templul. Totuși nu face acest pas. Acest pas ar însemna pecetluirea destinului tragic al Templului și al cetății. Practic doar prezența Slavei Domnului mai împiedică pe omul în haină de in să reverse focul asupra cetății. Acesta este Fiul, Mijlocitorul. Tocmai El a primit slujba să fie agent al judecății asupra cetății. Cetatea avea să fie distrusă de însuși Fiul lui Dumnezeu, deci de Dumnezeu însuși. În fața urâciunilor din cetate, Fiul nu mijlocește, nu se opune judecății divine. Dar prin gestul slavei Domnului care îmbrățișează, sărută Casa pentru ultima dată, și prin faptul că nu se grăbește să părăsească Templul, ni se sugerează că acum Tatăl mijlocește pentru cetate. El care nu dat voie nici Fiului să mai mijlocească pentru cetate, mijlocește El însuși pentru cetate. O îmbrățișează din nou. Nu se grăbește să părăsească Templul. Se oprește la intrarea în curtea Templului. Doar prezența Sa acolo mai împiedică judecata. Când Tatăl e plin de focul judecății, Fiul și proorcii de pe pământ mijlocesc. Când El oprește pe aceștia să mijlocească și le dă porunca judecății, El pare a fi Cel care începe să mijlocească. Momentul e dramatic. Este de un dramatism pe care mintea omului nu-l poate cuprinde. Bucuria Domnului de a continua planul restaurării cetății trebuie din nou amânat. Proiectul indispensabil al Templului trebuie luat de la capăt. Dar parcă Domnul nu vrea să amâne restaurarea tuturor lucrurilor, nu vrea să anuleze templul actual. Și de aceea SE OPREȘTE la ușa de la răsărit. Totuși la finalul capitolului 11 El va părăsi Templul și cetatea. Ce îl va determina să părăsească totuși Casa? Răspunsul îl vom găsi de-abia în capitolul 11. De aceea este așa de important acest capitol. Aparent tematica se schimbă puțin, dar doar aparent. El se încheie cu un Dumnezeu care își calcă pe inimă și părăsește cetatea. Ce L-a convins să facă acest lucru? Înlănțuirea evenimentelor din cap.11 ne va ajuta să explorăm acest mister.

La intrarea porții unde se oprește Domnul sunt 25 de căpetenii ale poporului. Duhul îl răpește pe Ezechiel și-l duce și pe el la poarta Casei, pentru a vedea ce discută acele căpetenii între ele. Ele discută planuri nelegiuite, împotriva Domnului. Este ca și cum Domnul privește din nou asupra nelegiurii cetății pentru a se convinge din nou că TREBUIE să părăsească cetatea. Pe de o parte avem iubirea față de Templu. Pe de altă parte avem neleguirea groaznică a cetății. Atunci când Slava se împotmolește în drumul ei la poartă, privește din nou spre PĂCATUL cetății, spre nelegiurile cele mari înfăptuite chiar în Casa Sa. La fel ca în cap.8, pare că Dumnezeu vorbește mai mult cu Sine decât cu Ezechiel. Ezechiel este prietenul a cărui prezență este necesară ca dialogul dintre Dumnezeu și Sine să poată avea loc. Astfel El îl aduce la poartă pe Ezechiel pentru a-i arăta planurile nelegiuite făcute de aceștia. Este ca și cum i-ar spune: *Vezi ce nelegiuri mari fac ei? Înțelegi de ce trebuie să părăsesc cetatea?* Dar este ca și cum Dumnezeu Și-ar spune lui însuși: *Înțelegi de ce trebuie să părăsim cetatea?*

Dar ce făceau cele 25 de căpetenii? Se închinau vreunui idol? Nu, ci doar rosteau o afirmație: *Nu este încă vreme să zidim case! Cetatea este cazanul și noi suntem carnea.* De ce este așa de gravă această afirmație? Dar ce înseamnă ea de fapt? Sunt și mai multe variante de traduceri, mai ales la prima afirmație, printre care enumerăm:

- Nu au fost înălțate de curând casele? Aceasta e căldarea și noi suntem carnea. (Septuaginta)
- Nu e aproape (nenorocirea): să zidim case! ... (o variantă a originalului ebraic).

Ar fi două interpretări principale:

- Ei sunt protejați de cetate, la fel cum carnea este protejată de o oală. Deci e vremea să zidească case sau faptul că anumite case s-au zidit de curând e dovada că Domnul nu are de gând să nimiească cetatea.
- Ei vor pieri în cetate, și nu în afara cetății. Adică ar fi vorba de o resemnare: vor muri dar nu vor cădea în mâna vrăjmașilor lor. Deci nu are rost să mai zidească noi locuințe, sau să le refacă pe cele distruse de asedierea recentă a cetății. Așa s-ar explica faptul că răspunsul Domnului insistă că ei vor pieri la HOTARUL țării și nu în cetate.

Prima interpretare pare a se potrivi mai bine cu contextul, deși și a doua ilustrează împietrirea și rătăcirea poporului. Ce ascunde această afirmație. De ce îl supără atât de tare pe Domnul? Observăm că în contextul în care Domnul Își părăsește Casa ei discută despre *casele lor* din cetate. Și discută acest lucru în Casa Domnului care este și plină de idoli. Ei sfidează proorociile divine și sunt total străini de tragedia părăsirii Casei de către slava Domnului. Ei sunt robiți de propriile planuri. Astfel dau sfaturi rele în cetate și fac planuri nelegiuite. Când casa Domnului este plină de idoli și din această pricină este părăsită de Slava Domnului, ei sunt plini

de optimism și de planuri pentru propriile case. Când chivotul a părăsit țara pe vremea lui Samuel, au fost oameni care au plâns numindu-și copilul: Icabod – nu mai e slavă! Dar acum când Shekina pleacă din Templu, nimeni nu vede, nimeni nu plânge. Poporul e plin de entuziasm pentru propriile interese și case. *Eu Îmi părăsesc Casa, și ei discută de casele lor?* – iată poate ce l-a supărat așa de tare pe Domnul discuția căpeteniilor de la întarea în Templu. Dumnezeu răspunde aspru față de aceste planuri: cei uciși în cetate sunt carnea și cetatea este o oală/un cazan doar pentru aceștia, doar pentru cei morți. Dar ea nu va oferi protecție celor din cetate. Ea nu va fi pentru ei o oală, ci un cazan încins. Mulți vor muri în cetate. Dar unii, și în special căpeteniile (căci despre ele vorbim), vor fi scoși din cetate și omorâți la hotarul țării lui Israel. Ne aducem aminte din Ieremia de temea de a fi dat în mâinile vrăjmașului care le va vorbi gură către gură, care îi va batjocori și ucide cu sabia. Ne aducem aminte din Ieremia că multe căptenii (inclusiv regele Zedechia) au fugit din cetate, dar au fost prinși și au fost duși înaintea lui Nebucadnețar în Nord la Ribla (adică la hotarul lui Israel) unde au fost uciși cu sabia. Deci cetatea nu doar că nu va oferi protecție căpeteniilor din cetate, nu va fi locul unde vor muri de moarte bună, dar nici măcar locul unde vor fi răpuși. Ei vor fi prinși, dați în mâna vrăjmașilor, umiliți, și apoi omorâți cu sabia la hotarul țării lui Israel. Acum ce mare diferență era dacă erau uciși în cetate sau în afara ei? Era o diferență: căci ei erau siguri în răzvrătirea loc că locul sfârșitului lor era cetatea. Or Domnul vrea să le arate cât de departe de adevăr erau în rătăcirea lor. Astfel orchestrează lucrurile ca să fie uciși în afara cetății. Mai mult: departe de cetate, în Nordul țării, la hotarul lui Israel. Nelegiuirea căpeteniilor este așa de mare încât nu li se dă nici măcar privilegiul să moară în Ierusalim, și nici măcar în țară. Ei sunt duși la hotar pentru a fi mai întâi umiliți de vrăjmași și apoi uciși de sabia de care se temeau. Și prin acest deznodământ atât de diferit de previziunile lor, ei vor ști că Yahwe este Domnul. Iată din nou Domnul gândește pedeapsa în scop pedagogic. Dacă ei țin morțiș să sfârșească în cetate, Domnul îi duce în afara cetății, tocmai pentru a NU se împlini planurile lor. Astfel Israel poate cunoaște cât de defazați erau ei față de planurile Domnului, și cât de precis s-au împlinit profețiile divine. Și astfel vor cunoaște că Yahwe este Domnul.

Mai este și o a treia interpretare, foarte interesantă. Afirmația de mai sus ar fi inspirată din limbajul jertfelor. Ei ar fi carnea sfântă și Ierusalimul vasul sfințit. Carnea necurată a fost îndepărtată atunci când ceilalți evrei au fost duși în Babilon. Ei sunt carnea sfântă, pusă de o parte de Domnul. Și chiar dacă ar fi să moară în cetate, ar fi o jertfă sfântă, un sacrificiu adus în cinstea Domnului. Această interpretare ar arăta cât de mare era rătăcirea lor.

Ezechiel e chemat să procească împotriva lor. Pe când Ezechiel proorocea împotriva lor Pelatia, fiul lui Benaia moare. Dar Benaia nu fusese ucis în cap.9 de cei 6 nimictori? În cap.9 avem o imagine cerească a judecății care va veni peste cetate. În cap.11 vedenia revine la realitatea prezentă și pământească a cetății. Astfel oamenii sunt încă în viață în cetate. Moartea lui Benaia are loc doar în vedenie sau chiar și în realitate? E posibil să aibă loc doar în vedenie, la fel cum moartea celor din cetate în cap.9 are loc doar în vedenie. Ezechiel e surprins însă. Nu

este întâmplător faptul că Benaia moare când Ezechiel proorocște. Ezechiel, prin rostirea proorociei, este un agent al judecății. Ieremia era așezat peste neamuri și țări tocmai prin puterea Logosului. Logosul ceresc trebuia rostit de cineva de pe pământ ca să se îplinească pe deplin în istoria popoarelor. Astfel, Ezechiel, ca și Ieremia, nu doar anunță ceea ce se va întâmpla, ci prin rostire, pune lucrurile în mișcare spre împlinirea profețiilor. Moare doar Benaia. Dar Ezechiel e surprins și oftează din nou: *Ah! Doamne Dumnezeule, vrei să nimicești Tu și ce a mai rămas din Israel?* De ce nu are reacția aceasta în cap.10 când omul în haină de in e trimis să arunce foc peste cetate? De ce nu reacționează Ezechiel când slava vrea să părăsească Templul și cetatea? Ezechiel pare mai sensibil la distrugerea celor din cetate decât la distrugerea cetății însăși. Dumnezeu pare mai îndurerat de distrugerea cetății decât de cea a celor din cetate. Acum, dacă Ezechiel tot vrea să reacționeze și să mijlocească să ofteze în contextul aruncării focului peste cetate. Oricum ar fi, recunoaștem că suntem surprinși de oftatul lui Ezechiel din cap.11. Dacă am fost uimiți de oftatul lui din cap.9, acum suntem și mai surprinși. După cap.8 nu ne așteptam ca Ezechiel să ia apărarea celor din cetate. Cel mai înțelept era să tacă. Dar Dumnezeu îi răspunde în cap.9 oftatului și apoi în cap.10 îi arată o tragedie și mai mare decât cea a uciderii oamenilor din cetate: tragedia distrugerii Templului după ce Slava o va fi părăsit. Și dacă Ezechiel tot vrea să rupă tăcerea, să-L implore pe Domnul să NU părăsească de tot Templul! Dar el ia apărarea unui nelegiuit ca Benaia, și parcă supradimensionează moartea lui Benaia: *vrei să nimicești Tu și ce a mai rămas din Israel?* Din păcate Ezechiel pare că rămâne blocat în drama mai mică: moartea celor din cetate, pe care o supradimensionează. Însă nu poate empatiza cu adevărata tragedie: *Dumnezeu Își părăsește propria Casă! Dumnezeu nu mai are Casă pe acest pământ! Planul restaurării creației este din nou suspendat!* Acum Ezechiel e și surprins de faptul că Benaia moare în timp ce vorbea el. Ezechiel se descoperă pe sine ca agent al judecății.. iată că nu doar că anunță judecată, ci și o îplinește. E mult mai dureros să și îplinești judecata. Ezechiel se vede prins în capcană: rostind proorocia el aduce o judecată pe care de fapt vroia să o oprească. Dar această experiență îi este dată tocmai pentru a putea empatiza mai bine cu Domnul care trebuie să-și distrugă propria Casă. Poate Domnul folosește acest prilej pentru a-i comunica lui Ezechiel: *la fel cum te doare pe tine nimicirea celor din cetate, la fel de mult Mă doare pe Mine părăsirea Casei! La fel cum tu nu vrei să îplinești judecata asupra poporului tău, nici Eu nu vreau să îmlinesc nimicirea asupra Casei Mele!* Dar fiecare pare să rămână cu ce-l doare. Ne bucurăm că Ezechiel nu insistă prea mult în oftatul lui. Cât de marea trebuie să fie rătăcirea din popor și influența proorocilor mincinoși din robie, dacă și un om atât de ascultător ca Ezechiel NU ÎNȚELEGE totuși adevărata dramă și adevărata semnificație a acelei perioade istorice. Dumnezeu nu se supără pe Ezechiel. Ci la fel ca în cap.9 îi explică cu răbdare rațiunea planului Său. Și de această dată îi oferă mai multe explicații. În cele din urmă, Ezechiel era și victimă a unui context de rătăcire în care se născuse. Dumnezeu ținea cont de acest lucru. Și apoi Ezechiel, chiar dacă nu înțelegea prea bine ce se întâmplă, dăduse dovadă de o ascultare ireproșabilă. Mai mult era cam singurul din popor care era mai aproape de inima Domnului și căruia Domnul i se putea destăinui în acest moment. De aceea Domnul este îngăduitor cu

Ezechiel și răsplătește ascultarea sa exemplară dându-i acele explicații care-l puteau elibera din ignoranța în care mai trăia. Care sunt aceste explicații?

În primul rând Dumnezeu îi explică lui Ezechiel că cei din robie sunt RĂMĂȘIȚA prin care Domnul își va continua planurile. Cei din cetate interpretau situația cu totul altfel: *cei din robie, sunt cei păcătoși, pe care Domnul i-a pedepsit și i-a alungat din țară. Noi suntem cei protejați de El și am rămas în țară ca să ne bucurăm și de partea de moștenire a celor alungați de Domnul!* V.15 ne arată spiritul celor de la Ierusalim. Astfel ne ajută să optăm după prima interpretare propusă pentru v.3: departe de a crede că sfârșitul lor e aproape, ei erau preocupați să ia în stăpânire și moșiile fraților lor duși în robie. Astfel ei erau mai degrabă preocupați de zidirea de case decât de oprirea acestui proces. Mulți din Ierusalim erau duși în robie. Casele lor rămăseseră goale. Terenurile lor erau disponibile. E adevărat că unele erau avariate de asediu, de aici nevoia reconstruirii lor. Acum înțelegem preocuparea urbanistică a căpeteniilor: *Acum a sosit vremea ză zidim case și să ne îmbogățim!* Dar smochinele bune fuseseră duse în robie pentru a fi salvate: atât fizic de sabia babilonienilor, cât și spiritual de rătăcirea de la Ierusalim. Smochinele rele rămăseră în cetate pentru a fi nimicite de tot, și pentru a fi curmată de tot influența acestora asupra mugului care mai ardea încă în inima smochinelor duse deja în robie. Se pare că nici lui Ezechiel lucrurile încă nu-i erau clare în acel moment. El are nevoie să înțeleagă că planul divin va continua prin rămășița din robie și nu prin cea de la Ierusalim. Nu era ușor să crezi acest lucru? Cum va rezista rămășița dezamăgită din robie fără Templu și fără Ierusalim în fața seducției culturii babiloniene? Probabilitatea să fie absorbiți de cultura babiloniană și să-și piardă identitatea evreiască era foarte mare. Și totuși Dumnezeu anunța tocmai acest lucru, iar Ezechiel trebuia să-l creadă. Este extrem de important v.16:

- „Dacă-i țin depărtați printre neamuri, dacă i-am risipit în felurite țări, **totuși le-am fost un Templu pentru câțeva vreme în țara în care au venit.**”

Avem de fapt două variante de traducere: *le-am fost un Templu pentru puțină vreme* sau *le-am fost un mic Templu în acea vreme*, sau *le voi fi un mic templu pentru o vreme*. Textul nu precizează că rămășița este un mic Templu pentru Domnul, ci că Domnul este un mic Templu pentru rămășiță. Aceasta este o mare noutate. Poporul e chemat să fie Templu pentru Domnul, dar cum să fie Domnul Templu pentru popor? Ne aducem aminte de acei psalmi în care Domnul este turnul și cetatea de scăpare a celui care se încrede în Domnul. David vrea să locuiască mereu în Casa Domnului pentru a fi protejat de vrăjmașii Săi. Pentru cel care îi este un loc de odihnă, Dumnezeu Însuși îi devine Casă. Îl învăluie cu prezența Sa divină și-l protejează de rău. Destinul lui Daniel și a celor trei prieteni ai săi în marele Babilon este poate cea mai potrivită exemplificare a acestui verset. Dumnezeu le-a fost un Templu: i-a învăluit cu prezența Sa, i-a călăuzit și i-a protejat. Ideea fundamentală este că Dumnezeu nu i-a uitat și nu i-a părăsit pe cei din robie. Deși El își are reședința principală pe pământ la Ierusalim, El este și cu cei din robie. Și va fi cu ei și după distrugerea Templului de la Ierusalim. Relația lor cu Dumnezeu poate continua și fără Templu. Aceasta nu înseamnă că importanța Templului este minimalizată și că

planul divin se poate lipsi de Templu. Templul mărește prezența divină pe pământ și puterea discursului menit să vindecere conștiința popoarelor. Fără Templu planul restaurării creației nu poate fi dus la capăt. Iată de ce cel rău este așa de furios împotriva Templului și vrea să-l distrugă. Și iată de ce prioritatea celor care se vor întoarce din robie va fi rezidirea Templului. Fără Templu planul răscumpărării Creației nu poate fi dus la capăt. Dar aceasta nu înseamnă că fără Templu totul e pierdut, și lucrarea lui Dumnezeu pe pământ încetează. Ea continuă. Nu cu aceeași intensitate, dar continuă. Și continuă în primul rând prin rămășiță și pentru rămășiță. Și după oferirea acestei garanții că Dumnezeu ESTE cu ei în robie, urmează o serie de promisiuni incredibile pentru rămășiță:

- Dumnezeu îi va aduna din țările în care-i i-a risipit.
- Îi va aduce înapoi în țară.
- Le va da înapoi țara.
- Ei vor curăți țara de idoli.
- Domnul le va da o inimă nouă și un duh nou ca să păzească poruncile Sale.
- Ei vor fi poporul Lui și Domnul va fi Dumnezeul lor.

Promisiunea s-a împlinit parțial la întoarcerea din robia babiloniană. Rămășița s-a întors în țară, și după experiența robiei, a căpătat în inimă o vindecare profundă în ce privește idolatria fizică. Practic din acel moment Israel nu a mai slujit idolilor fizici niciodată. Dar promisiunea s-a împlinit doar parțial la întoarcerea din robia babiloniană. Promisiunea se va împlini plenar în vremurile mesianice, la începutul miei de ani. Atunci Israel va primi o inimă nouă și va sluji Domnului pentru totdeauna. Am dezvoltat acest subiect în cartea Ieremia. Acum facem doar următoarele observații:

- Inima nouă poate fi primită doar după ce Israel parcurge traseul său istoric dramatic, ce include suferință și multă suferință. Vindecarea are loc doar după operație. Traseul său tragic prin istorie este operația la care este supus.
- La vremea sfârșitului Israel va fi risipit printre popoare. Aceasta înseamnă pe de o parte că nu toți se vor întoarce în Israel și la Ierusalim, iar pe de altă parte că după distrugerea Ierusalimului de către Anticrist, la fel ca pe vremea lui Ieremia, o parte din cei rămași în viață vor fi duși prizonieri de război în diferite țări, și doar o parte vor rămâne la Ierusalim (acest lucru este detaliat de profețiile din Zaharia cap.12-14).
- La vremea sfârșitului țara va fi plină de idoli. Cel mai probabil e vorba de icoana fiarei care va fi prezentă și pe tot teritoriul lui Israel.

În acea vreme marele vis al Creatorului care va duce la restaurarea Creației se va împlini, și anume.: ei vor fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeu lor. Realția dintre Israel și Yahwe va funcționa. Ei vor fi poporul Lui în sensul cel mai profund al termenului. Ei vor păzi toate poruncile Lui și-L vor reprezenta printre popoare. Cât de mult își dorește Dumnezeu acest final, împlinirea acestui vis. Atunci, în sfârșit va putea umple de binecuvântări pe Israel și va putea vindeca întreaga Creație. Răul și suferința vor fi îndepărtate de pe pământ, iar omenirea nu va mai fi amăgită și chinuită de șarpe. Cum să nu-și dorească aceste vremuri un Dumnezeu al iubirii care a dus în ființă Creația pentru a o umple de fericire și de binecuvântări, și nicidecum pentru a gusta din veninul suferinței și al răului!? Dar acest vis se poate împlini doar prin vindecarea inimii lui Israel. Iar vindecarea inimii lui Israel se poate săvârși doar prin împlinirea până la capăt a pedepsei destinate lui. Doar dacă Templul și Ierusalimul vor fi distruse, doar dacă rămășița va gusta în robie adâncul singurătății și dezamăgirii, procesul vindecării va continua. De aceea, **TREBUIE** părăsit Templul, ca marele vis să se poate împlini. Într-adevăr, nu este deloc întâmplător că doar după rostirea acestei promisiuni Slava Domnului găsește puterea de a părăsi Templul și cetatea. Este ca și cum Dumnezeu și-a rostit aceste promisiuni Sieși pentru a Se convinge să părăsească Templul. Doar în lumina gloriei finalului, Dumnezeu a putut părăsi Templul. Doar amintindu-și că părăsirea Templului e necesară ca planul divin să poată avansa spre marele final, El a putut părăsi Templul și cetatea sortindu-le nimicirii. Și totuși slava Domnului după ce se înalță din mijlocul cetății se așează pe muntele de la răsăritul cetății, adică pe muntele măslinilor. Slava iese din cetate, dar nu se îndepărtează de cetate. Chiar după ce face ultimul pas și părăsește Templul și cetatea, Slava Domnului nu se poate detașa complet de acest loc. Cât de mult iubește Dumnezeu acest loc. Slava Domnului nu mai poate rămâne în cetate. Dar măcar să rămână lângă cetate. Ne aducem aminte de Avraam care după ce a mijlocit pentru Sodoma:

27. s-a sculat a doua zi dis-de-diminează și s-a dus la locul unde stătuse înaintea Domnului.

28. Și-a îndreptat privirile spre Sodoma și Gomora și spre toată câmpia; și iată că a văzut ridicându-se de pe pământ un fum, ca fumul unui cuptor. (Genesa 19)

Avraam a vrut să vadă ce se va întâmpla cu cetatea. Și Slava Domnului pare că rămâne lângă cetate să vadă ce se va întâmpla totuși cu cetatea. Și ce a făcut mai apoi Slava Domnului? Nu ni se spune, la fel cum nu se mai spune ce a mai făcut Omul în haina de in cu cărbunii aprinși. Omul în haina de in, după ce a primit misiunea să-și umple mâinile cu cărbuni aprinși, a văzut cum Tatăl se reîntoarce în pragul Casei, și în Casa, cum își îmbrățișează pentru ultima dată casa și tot Templul se umple din nou de nor. Dar acest lucru s-a mai întâmplat doar când Domnul a coborât peste Cortul lui Moise, și peste Templul lui Solomon. Doar în acele momente norul a umplut și Locul sfânt și locul preasfânt și nimeni nu mai putea intra în Casă, nici Moise, nici

preoții. Acest lucru ne arată BUCURIA cu care Dumnezeu a coborât pe pământ și cât de mare a fost emoția pe care a trăit-o. A fost atât de mare încât a dorit să fie singur. Atunci când emoțiile ne copleșesc dorim să fim singuri. Nimeni, nici cei mai apropiați, nu ne pot fi alături. Dumnezeu a dorit să fie singur prima zi în Cort, și singur prima zi în Templu. Iată că din nou Dumnezeu vrea să fie singur în Templul pe care-L umple în întregime ca în prima zi. Astfel El se ridică de pe heruvimi și se întoarce în pragul Casei. Nici heruvimii nu pot fi alături de El. Motivul este acum altul. Acum nu bucuria, ci întristarea îl copleșește. De aceea vrea să fie singur. Când omul în haină de in vede această durere, nu mai poate împlini porunca. De aceea nu își umple mâinile cu cărbuni, ci rămâne nemișcat lângă cărbuni. În acest moment cumplit, tăcerea și non-acțiunea e spartă de un heruvim. Nu toți, ci doar unul, și nu cu ambele mâini ci cu o singură mână ia câțiva cărbuni pe care i le dă omului în haină de in. Acesta iese afară. Și apoi, nu știm ce se întâmplă....așteaptă ca slava să părăsească Templul. Dar după ce a părăsit-o, ce a făcut? Nu știm. Știm că judecata istorică s-a abătut asupra Ierusalimului peste doar câțiva ani, ceea ce ne-ar sugera ca Fiul a aruncat până la urmă cărbuni asupra cetății. Dar totuși revelația tace, de aceea e bine să tăcem și noi. La fel tace și cu privire la Slava Domnului de pe Muntele Măslinilor. A rămas acolo până s-a întors Israel din robie? De acolo S-a înălțat la cer cum avea să se înalțe Hristos după înviere? Pasajul ne lasă cu multe lucruri neclarificate. Un singur lucru însă este cât se poate de clar: cât de mult iubește Dumnezeu acest loc, și planul restaurării Creației, și cât de greu se desparte de acest loc și cât de greu suportă amânarea restaurării. Părăsirea Templului însemna o înfrângere a Discursului Luminii și o nouă amânare a restaurării. Deși Dumnezeu este dincolo de timp și știe dinainte ce se va întâmpla, și totul se întâmplă după voia și sfatul Său mai dinainte, totuși Dumnezeu acceptă atât de greu să părăsească Templu. Este vorba de acea dimensiune a divinității care trăiește alături de noi prezentul istoric, și care se implică ca și cum nu ar ști ce s-ar întâmpla. Este fascinantă această dimensiune a personalității lui Dumnezeu. Doar prin ea părtășia și comuniunea dintre omul păcătos din istorie și Dumnezeu poate avea loc. Dacă această dimensiune nu ar exista relația noastră cu El ar fi la fel de dificilă ca relația dintre actorul de pe ecranul televizorului și regizorul ce vizionează relaxat filmul, cu telecomanda în mână.